Ante Sironić

USPON NA BRDO

RIJEKA
1 9 5 9

28/52

Ante Sironić

USPON NA BRDO

RIJEKA

1959

Odobrenjem Biskupskog Ordinarijata
u Senju. Broj: 148/1958/R
Rijeka, 3. XII. 1958.

Izdaje i odgovara: Ante Sironić -
Pod Ohrušvom 21 - Draga - Sušak
Rijeka 3
Umnoženo ciklostilom Biskupske kan
celarije u Rijeci

Križ u križu nije križ,
već zlatna zvijezda.

Ovim kratkim stranicama, pokušao sam dati novu formu: govoriti običnim govorom, obavijenim duhovnim ruhom.

Krist je velik u svojim nenadnašivim govorima, još veći, kad mijenja prirodne zakone, a najveći u svojim patnjama, jer je tu na vrhuncu ljubavi.

Njegove posljednje stope naročito nas privlače. Kome od nas nije posebno drag i bliz - Križni put?

"Moj je život pjesma (možda komu i ružna),
ali mome srcu sve draža i bliža.
O, ja dobro znadem, da je i Sin Božji
najveći, najdraži na drvetu križa."
(R.K.)

Htio bih, da se mladi intelektualac zadubi u te stope, da ih slijedi, prati, o njima razmišlja.

Ovi reci imali bi ga na to potaknuti.

PRED PRAGOM

Kad planinar ide na put ima pred sobom cilj. Vodi li put vijugavim, uskim i opasnim klancima iznad velikih provalija, mladi planinar bit će veoma oprezan. Ako je taj planinar kršćanin, prije svega sazvat će Božju pomoć, da cilj čim bolje upozna i postigne.

Mi smo svi životni planinari, a mladi intelektualac napose. Svaki dan, makar za jedan mali korak moramo ići naprijed, inače nazadujemo. Naš put u životu je strm i vodi iznad provalije vječnosti. Zato taj put želimo povezati s Kristovim križnim putom, da budemo sigurniji i jači.

S ovom knjižicom u rukama spremni smo za uspon na sveto brdo. Na našem putu, Kriste, nastojat ćemo pratiti i proživljavati tvoju muku, što si je podnio za nas, mnogo puta odmetnike. Na običnom putu potrebna je tvoja pomoć, bez tebe ne možemo ništa učiniti. Ovdje je ona neophodna.

Upravo smo pred pragom dvorane. Buka i žamor probijaju zatvorena vrata. Molimo tvoj blagoslov i pomoć, mi stalni planinari do smrti. Rasvijetli nas i produhovi, da tebe, koji si nam cilj, čim bolje upoznamo, ukoliko mi sićušni, ograničeni, tebe beskrajnog, neograničenog možemo upoznati. Molimo da nas tvoje trpljenje i udarci ne zaplaše, već uvjere da ćemo se samo preko takvih putova tebi približiti.

Živo pokucajmo na vrata, odlučnim korakom predjimo prag i udjimo u sudsku dvoranu.

I. PROCES

Ročište. Božanska, svemoćna vlast stoji vezana pred isječkom ljudske vlasti.

Na optuženičkoj klupi je Osoba, koju nitko nije mogao prekoriti ni za najmanju pogrešku. Krist je postavio to pitanje jasno i glasno pred ogromnom publikom, na javnom skupu. Zastao je svima dah u grudima, jer nešto takvo uopće još nisu čuli. Muk..... Nitko ne otvara usta. Njegovi neprijatelji šute prignuvši glave, jer mu se ne usudjuju pogledati u lice.

U sudnici sudac Pilat, ovisan o ljudskoj nestalnoj vlasti. Sam je ne može vršiti, već sudi u ime svog rimskog gospodara. Hedonist, sve gleda u uživanju i kupkama, skeptik, slabić, pomalo i okrutnik, trstika, koja se svija od straha i ne drži ništa do istine.

Poslije prelušavanja, koje su pripremili duhovni palikuće, hramski izjelice i plaćenici, sudac ne nalazi nikakve krivice na optuženom Svakome je jasna presuda. Oslobodjenje. Medjutim riječ ima nepravda. Sudac Pilat pere svoje nečiste ruke, koje sada postaju još prljavije, i sudi Krista na smrt izjavivši posljednji put, da je čist kao bistra kapljа jutarnje, svježe rose. Svjetina se dere mahnitajući: traži krv, traži krv, krv pravednu.

Zašto sve to? Ima li koji smisao? Ima! Kristo pustio si to, da nas spasiš i da nam u spasenju pomažeš. Pustio si to, da bismo se zamislili u svoje česte neprawde. Dopustio si to, da bismo nanesene neprawde podnosili po tvojem primjeru, osudjeni Kristo, apsolutna pravdo.

II. TERET NA LEDJIMA

Slijedi izvršenje osude. Najteža i najsramotnija smrt: na križu. Rimski gradjanin ima časniju smrt, jer odlazi pod ledinu obrubljene glave s manje patnje i kraćim putom. Ti, Kristo, moraš nositi ti teret na ledjima, križ, križ na kojem ćeš visjeti. Simbol najveće sramote, a znak najstrašnije muke.

Prvi koraci. Sveti put je mučan, ne samo zbog težine križa, koji ima dvadeset kilograma, već i zato, što ti, Kriste, znadeš, da će za mnoge biti uzaludan. Ali te tješi misao, da će te u duhu, ne u fizičkoj patnji, slijediti kasniji naraštaji i primati obilje milosti onda, kad te budu pratili od postaje do postaje.

Oštro bičevanje. Kod prvog udarca rimskog vojnika zabila se olovna oštrica u meso. Briznula je krv. Križ te vuče k zemlji, kojjusi stvorio. Sam put, koji moraš prevaliti nije tako dug, oko tisuću metara. Za tebe, izranjena i izmučena predug je.

Kriste, zašto nosiš križ? Jesi li ga morao nositi? Znamo da nisi. Ti ga nosiš, da nas naučiš, kako ga mi moramo nositi u svome životu.

Nitko od nas nije tako savršen, da se veseli križu, jer križ je težak. Svaki je težak, bio olovni, željezni, kameni, drveni - sporedno je, križa nema bez težine. Ali nositi ga moramo.

Tvoj sveti križ daje nam poticaja do vrhunca svetog brda. On je putokaz na raskršćima okrvavljenih staza.

Jao svakome, koji odstupi odbacivši sveti teret i ne slijedi tvoje stope uz brdo. Vrtlog života odnesat će ga niz brdo ravno u tamu.

III. PAD

Krist ne nosi dugo križ. U tijelu osjeća nemoć. Sile popuštaju, koljena klecaju. Iako je svježe, vedar dan, crna magla kao gusta koprena zastire mu oči. Ne vidi ništa i pada pod teretom.

Prvi pad? Krist leži na zemlji, kojoj je svemoćni gospodar. Kao da je pod križem zamro. Vika i veselje mnogih.

Svjetina se vara. Krist nije potpuno smalaksao. Diže se i kreće naprijed. Još nije došao do našeg zlatnog vrhunca. Upire, snage ne da se. Još ima pred sobom mučne korake i nastavlja put.

Krist je pao pod križem. Nemilosrdno gaze njega i križ. Nema toliko zgaženog znaka i uzvišenog. Nijedan znak se tako ne mrzi i tako ne ljubi. Nijedan znak se toliko ne podcjenjuje i toliko slavi. Nijedan znak ne nosi toliko utjehe, pomoći, pomirenja, olakšica, bratstva i ljubavi kao pogaženi, sveti Kristov križ. Rekao bi veliki Agustin, da je križ s Kristom morao biti tako pogažen, da jednog dana sjajnije i više odskoči.

Sjaji on na grudima čistih srdaca i na zidovima kršćanskih kuća. Vodi čela naših procesija i čuva stražu na našim raskršćima. Zlati se nad zvonovima kapelica, planinskih crkvica i nad witkim tornjevima sjajnih i bogatih katednala. Utjeha je bolesnika, i smirenje umirućeg putnika, koji ima uredjenu putnicu sa čitljivom vizom za put u viječnost.

Prvi pad u životu je uvijek težak. Znade biti i sudbonosan. Kod nas ne smije biti sudbonosan.

Kriste, tvojim padom mi se dižemo. Tvojim padom mi se jačamo. Tvojim padom naši koraci su sigurniji na teškom životnom usponu.

IV. SUSRET BOLI

Dramatska slika. Divna majka brižljivo odgaja sina. Sin po svojoj veličini i dobroti nadvisuje i samu majku. Dva sretna bića žive skladno. Oboje živi samo za druge.

Dogodi se strahota. Zlikovci, koji uzakonjuju bezakonje, osude nevinog sina na smrt: na vješala. Vode ga na stratište i na tom putu ga susreće majka.

Takav je prizor sada pred nama. S tom razlikom što je sin Bog-Čovijek, a majka Djevica Marija. Susret boli. Nema pera, koje bi to opisalo.

Savršeniji i finiji trpi više i dublje. Susret Krista i Djevice najteži je i najbolniji trenutak križnog puta. Kad bol nekoga prožme kao vlaga u kasnu jesen, ne može govoriti niti se izražavati. Najdublju i najpročućeniju bol pokazuje šutnja. Pogled, i dosta. Time je izraženo sve. Šutnjom tišine kod tog prizora izneseno je još jače jedinstvo izmedju majke i sina. Bez vike i krika profinjene crte lica otvoreno govore. One viču najtišom vikom, za one, koji imaju dušu.

Majko! Ti si uvijek uz sina, ali najbliža kad je bol najveća.

Molimo Te, Majko, da ponesemo bol dostojanstveno u šutnji koja nas stigne zbog Krista.

Marijo! Budi nam ogledalo od najfinijeg brušenog stakla.

Ti najdraža, najčišća, najljepša.

V. PRVA POMOĆ

Što je uspon na brdo strmiji, teret je na ledjima teži. Sam časnik, koji vodi povorku, opaža, da Nazarenac ne će moći do vrha Kalvarije. Nešto šapće Longinu, a ovaj odobrava.

Baš u taj čas pokraj puta ukopao se jedan čovijek. Promatra povorku.

Raskolašio je oči, i lice njegovo, odaje sažaljenje.

Časnik iskoristi priliku, načini dva koraka prema seljaku i oštro ga upita: "Kako se zoveš? Otkuda ti?" "Čovjek, kao da se budi iz sna, poboja se i plašljivo promuca:" Zovem se Simon. Nisam odavde. Moja je zemlja Cirena". Da ga zaplaši, časnik pritegne bodež uza se i nadoda: "Ajde, Simone, ovom osudjeniku pomogni nositi križ!"

Simon se pokori. Onaj koji je osudjen na križ sigurno mora da je veliki razbojnik. Svejedno, nije se ni pokušao oprijeti, od velikog straha.

Prva pomoć. Simon se preporadja. Odmah osjeća, da taj osudnik nije nikakav razbojnik. Pomoć mu postaje laka i s punimom volje slijedi Krista u sućuti.

Velika je stvar pomoći u potrebi. Simone, onog prvog Velikog petka nisi mogao ni zamisliti da će te povijest spominjati i hvaliti. Simone, nisi ni slutio da će te slikari i kipari ovjekovječivati po svim kontinentima. Tvoja prva pomoć je učinila velikim i tvoja dva sina: Aleksandra i Rufa. Prije pomoći Ti nisi poznavao Krista, ali kad si ga upoznao, slijedio si ga dragovoljno i pomagao nositi teret. Ti si osjetio njegovu beskrajnu dobrotu, čim si prihvatio za grodu.

Mi nastojimo cijeli život upoznati Krista. To nam slabo uspijeva. Slijedimo ga još teže, jer nemamo njegova duha.

Simone! Mi želimo postati učenici tvoje škole. Ti nas pouči.

VI. ODVAŽNOST ŽENE

Žena je u nekim časovima odvažnija i odlučnija u životu od muškarca. Razlog: ona misli srcem, a i protivnici joj manje zamjere, učini li nešto, što nije u skladu s nekim uokvirenim propisom. Iako je strogo zabranjeno pružiti štogod osudjeniku na smrt, prije će to učiniti žena, nego li muškarac.

Dogadjaj govori. Krist je potpuno obliven znojem. Ne vidi ništa. Peku ga oči. Niz lice teče znoj, kao mali potok. Nitko mu se ne smije približiti, da mu pomogne. Strah je svakoga. Pomogne li mu, straže smatraju, da se s njime slaže u idejji.

Neka žena imenom Veronika, na to se ne obazire. Možda je od njega i primila kakvo dobro. Izmedju ljudi gura se ona do Krista, na veliko zapropaštenje vojnika. Nastaje zabuna. Svi se čude. Vojnici staju, gledaju časnika, koji sve promatra skrštenih ruku.

Veronika klekne pred Krista, pruži mu svoj veliki, čisti, bijeli rubac, da otare krvavo, znojno lice. Sad su svi stali, pa i sam vodja povorke, u koga su uprte sve oči. Što će on sada. Pobijedjen je! Kao vojnik divi se odvažnosti žene. I upravo u tom trenutku svečane šutnje, Krist vraća Veroniki rubac skupocjeniji: na njemu je slika njegova svetog obraza. Veronika se dostojanstveno probija kroz mnoštvo i ponosno nestaje.

Veroniko! kakav si divan primjer dala! Ti slabašna, neustrašiva žena bez govora pokazuješ, kako se ide za Kristom: Bez ijedne riječi, u sred bijelog dana, na očigled svih ispovijedaš svoje uvjerenje. Tvoj ponos bije kukavna lica, koja ostaju okamenjena, jer ih tuče tvoja granitna vjera.

Daj, Veroniko, da nam takva vjera bude svetionik i ukras u plovidbi života.

VII. PONOVNI PAD

Uza svu Cirenčevu pomoć, Krist pada pod teretom križa drugi put. Razumljivo! Odijelo se prilijepilo na zasušene rane, a teret pritište. Ruke popuštaju. Ne drže više križ.

Malakšu. Pred našim očima je ponovni pad.

Teško i mučno Krist je poljubio zemljinu koru, kroz koju daje život da hrani ovaj nemirni planet. Uzdrhtala je zemlja s poštovanjem, što je, sred tolike muke ljubi, on koji joj daje život. Drhće zemlja, a ljudi, koje bi samo Sokrat, nazvao životinjama, nemaju srca jer su ga prodali za novac, za položaj, za ugled, a zapravo za najveći neugled.

Danas u svijetu ima svega, samo nema onoga što je najpotrebnije: nema srca. Zbog toga i babilonska kula vlada skoro u svemu. Uza sve silno bogatstvo, mi hodamo podrapani, s rupama na džepu, jer nema srca. Više nego ikada, uza sva prometna sredstva, mi smo daleko

jedan od drugoga. Zaista je kula babilonska, jer su nam daljine postale blizine, a blizine najveće daljine. Zašto? Nema srca!

Kriste, tvoj drugi mučni pad neka nam povrati prodano srce, da shvatimo tebe, lahko je shvatiti jedan drugoga. Tko nema srca za Boga, nema srca ni za čovjeka.

Kriste, mnogo puta si nam dalek, jer naše prodano srce je mrtvo za Evandjelje, koje smo prodali medju otpatke.

Molimo te, Kriste pomozi nam po svom drugom padu otkupiti iz otpadaka prodano srce.

VIII. ČUVARICE OGNJIŠTA

Malo iza drugog pada nailazimo na zanimljiv prizor. Krist, koji nije plakao za vrijeme svoje muke susreće plač. Po izvještaju evandjelista plakao je dva puta u životu: nad sudbinom svog izopačenog naroda, i nad grobom prijatelja Lazara. U muci, kad mu je najteže, ne plače, a niti želi da drugi nad njim plaču.

Negdje na polovici puta susreću ga neke žene. Smilio im se, te počeše za njim plakati. Plač je izraz saučešća i sućuti. Bog trpi radi ljudskih grijeha. Njegovo je trpljenje dragovoljno. Zato ne voli plač sažaljenja. Izraz saučešća mu izrazujemo vlastitim plačem, koji uništava naša bezakonja, radi kojih trpi.

Kad su žene bile u najvišem tonu, on im tiho i blago reče: "Ne oplakujte mene, već sebe i djecu svoju". Poslušnost je sveta stvar. Žene shvate pouku. Umuknu.

Otac je glava obitelji, žena čuvarica ognjišta. Skoro sve ovisi o njoj. Bez plača ona izražava najlepše saučešće Kristovim patnjama onda, kad izgradjuje čestito, pošteno ognjište, na kojem plamsa vatra milosti Božje. Ta vatra grije, kad žena prenosi Kristovu pouku na najmladje, koji su biseri ognjišta.

Lakše je plakati, nego dobro odgajati. Čuvarica ognjišta prati pobožno križni put: kršćanski odgajajući brojnu djecu, koja će tako postati vrijedni članovi zemaljskog i nebeskog carstva.

Što slijedi iz toga? Hoćemo li plakati? Da! Ali naš plač mora imati sadržaj i zvuk plača izgubljenog sina, ribara Petra, majke Monike i sina Agustina.

IX. POSLIJEDNI PAD

Povorka je pod samim vrhom Kalvarije. Još samo nekoliko koraka i Krist završava nositi teret. Sad će na cilj. U tom času ponovno pada pod teretom križa. To je posljednji pad.

Beskrajna je razlika, pasti i dignuti se i, pasti i ne dignuti se. Prvo ljudski a drugo je put za pakao. U Kristovim padovima imamo krasne pouke. Nije on slučajno padao,

jer je mogao taj cijeli oštri put proći bez ijednog pada. On je padao da nam zorno pokaže težinu grijeha.

Znao je on za sve nas, da ćemo padati i padati, pa nam je ostavio za te nesretne padove i potrebnu pomoć, koju sam Bog može dati. To je duhovni sud ispovijedi, na kojem svaki pojedinac sam sebe optužuje radi vlastitih prekršaja. Preko tog suda mi se dižemo i postajemo opet čista djeca Božja. Na prvi pogled izgleda malo čudno, ali u istinu je tako. Tko živi s Crkvom, nije to samo jedamput osjetio. Sakramentalna milost je sila, koja nas diže iz našeg pada. Ponajviše shvaćamo tek onda, kad smo izgubili bijelu haljinu.

Koliko je bilo naših padova do sada? Bismo li to mogli izbrojiti?

Pamtimo! Onaj, koji govori, da ne pada, taj se uopće više ne diže, jer leži u smrdljivom, popljuvanom pijesku pokraj Božje autostrade, koja vodi u grad nebo.

Prvi pad je strašan, kao i drugi, i deseti i dvadeseti. No poslednji pad pa bio on i stoti, ali samo da je poslednji, u knjigovodstvu Božjem podmiren, naznačuje blizinu Kristova brda.

Pad, koji se možda nedavna zbio, a kod nas ima toga, mora slijediti raskrajnost duše.

X. PONIŽENJA

Cijela povorka na Kalvariji. Vojnici su na poslu. Jedni kopaju jame, drugi pripremaju ostalo. Pristupaju k Isusu i skidaju mu odijelo. Javljaju se dvije vrsti boli: bol sramote i fizička bol. Prva je teža od druge.

Vojnici skidaju komad po komad odijela. Uz ponovnu bol otvaraju se rane kao izvori vode, koji su na čas prestali. Pred nama stoji sam Gospodin gol, jer tako narodjuje rimski vojnik i zakonodavac.

Za nas je to neshvatljivo. Sad je bez odijela sam on, koji odijeva sve u najfinije ruho. Oblači plave šume, cvijetna polja, šarolike sjenokoše, zelene vinograde, in

timne ugodne parkove, pitome vrtove s ljiljanima, plavim zvoncima i krizantemima.

Novo i najteže poniženje. Svetost odskače jače tako, da će njegovi učenici, uz napore trapiti tijelo, svog "magarca". Povlačit će se u samoću mladi heroji duha, da ga bar u nečem nasleduju: prvi Pavao, pobožni Pahomije, otac kulture Benedikt, siromašni trubadur Franjo, propovjednik Dominik, vatreni Ignacije, a s njim i za njima cijele čete duhovnih časnika. Kristovo dobrovoljno poniženje davati će im snagu za jači, preduhovljeniji život. Svijet to mnogo puta ne će shvaćati, kao što nije shvatio ni samog Učitelja.

Onaj "koji se uzvisuje, ponizit će se, a koji se ponizuje uzvisit

će se."

Danas, sada, ovaj čas, odmah, pritegnimo uzde svom "magarcu". Ne mojmo dvojiti. Hitro na posao, jer je pomoć sigurna iz neprosušiva izvora.

XI. ODJEK ČEKIĆA

Podne kuca, sunce je na zenitu. Uz trljanje ruku onih, koji su slijepi, lupa čekića širi se Golgotom kao mrtva počast. Još malo i triumf je siguran. Prodane duše se potpuno varaju. Pobjedu će preuzeti sam Nazarenac, a oni će se povući i sakriti, a savjest će im još više potamnjeti i porutaviti. Haljina velikog svećenika, tužitelja, ostat će poderana, kao i hramska zavjesa.

Krist leži na zemlji. Više se ne diže do slavnog Uskrsnuća, iza kojega nikada više ne će pasti.

Prva ruka. Čavao je na njoj. Udarac, dva i jeka se širi Golgotom uz pušenje svete krvi. Čavao probija ruku, izmedju tetiva ulazi u drvo koje će biti čašćeno, posvećeno i ljubljeno. Bez jauka, na čudjenje svih, leži Krist na krevetu. Taj krevet nije mekan kao naš, a ime mu je križ. Tako isto druga ruka i noge. Ne možemo niti opisati, a kamo li shvatiti boli, koje proživljava.

Krist je pribijen na križ.

Jeka tih čekića ima svoj poseban zvuk. Ona obilježava najveće muke, koje može podnijeti ljudska narav, i okreće povijest u spasu čovječanstva. Iako je ta jeka jedinstvena, mi na nju često, veoma često zaboravljamo.

Ne ćemo više tako. Zvuk te jeke mora nas trgnuti iz sna. Odjek tih čekića mora nas postaviti čvrsto na noge, da se više ne rušimo, jer inače ostat ćemo u društvu životinja.

Ta sveta jeka mora postati radio veza, preko koje ćemo slušati iz vječne bazu glazbu strave i slave.

XII. ŽRTVA

Prijeti opasnost, da izgubimo glavu. Naš prijatelj se žrtvuje da nas spasi. Što ćemo reći za njega? Čovijek je, karakter, još više: heroj. Svaka mu čast. Bit ćemo mu zahvalni do groba.

Ovdje to čini sam Krist za nas

grešnike.. Glava bi nam sigurno pa la, ne samo u vremenitu, već i u vječnu propast, ali nas on spasava uz cijenu vlastite krvi.

Krist umire na križu.

Žrtva. Tri elitne osobe prisustvuju žrtvi uz neke žene Majka Marija, apostol ljubavi, Ivan, negdašnja grješnica, Marija Magdalena. Dovela ih je ovamo ljubav: majčinska, učenika, obraćenika: Majka prati Sina, Ivan Učitelja, a Magdalena spasioca.

Prvi vjernici Novoga Zavjeta prisustvuju žrtvi sv. Mise, koja ni je ništa drugo nego žrtva na križu.

Kakvo je naše prebivanje nekrvnoj žrtvi? Činimo li to iz osjeća ja dužnosti, ili je to pribivanje samo neka formalnost? Ili još manje: da nismo možda neki prigodnjaci, godišnjaci, a zapovijed traži izričito: svake nedelje i zapovijedani blagdan. Možda čak i tada, s pasivnim držanjem mislimo, da nekome činimo uslugu? Sv. Misa je srodište duhovnog života. Prema tome, svakom vjerniku ona mora biti: barometar za vječnost.

Crkva je radi Žrtve. Ona nam mora biti kao vlastita kuća. U njoj nismo stranci nego sudionici i domaćine. Ova tri sveta vjernika uče nas, kako ćemo se u njoj vladati i kako ćemo pribivati nekrvnoj žrtvi - sv; Misi -.

Da plodonosno pribivamo sv. Misi potrebno je: razumijevanje, pobožnost, sudjelovanje i uživljavanje. Ta svojstva moraju postati i naša.

To je liturgijski život.

XIII. POSLJEDNJI SUSRET

Na trnovitom putu, posljednji put susreće Majka Sina. Susret je bolan, iako Sin ne trpi više.

U pravom času nadju se i pravi ljudi. Polako s počitanjem, uz tihe molitve, skidaju s križa izmučeno Kristovo tijelo.. Majka ga primi u svoje materinsko krilo, kao nekad u Betlehemu. Tamo ga je primila i položila u jaslice uz sifonijsku pjesmu zbora andjela.. Ovdje uz bol i šutnju nekolicine ljudi. S istom ljubavlju prima ga ona, kao i pred trideset i tri godine.

I mi smo se susretali s Kristom mnogo puta. Koliko smo njegov susret izbjegavali? On je znao doći s druge strane i tražiti nas kao za

lutale ovce.

Kad smo ga susretali uz radost, bio nam je koji puta i drag, ali i zbjegavali smo ga uz patnje života. Dolazio on uz pjesmu kongresa, ili kao prognanik, jednako ga moramo primiti. Tako nas uči Majka. U protivnom slučaju nismo više njezina prava djeca. Zapišimo to duboko u srce.

Majko draga! Svojim posljednjim susretom sa Sinom privuci nas k sebi. Daj, da rado primamo tvog Sina u krilo svoje duše najdostojnije, što mogu robijaši, koji iza robije imaju čvrstu volju da se poprave i da podju lagane duše njemu i tebi veselo u susret.

Naš zadnji susret u Euharistiji na samrtničkom krevetu, molimo te, da bude u sličnoj ljubavi.

Majko, to nam isprosi, jer nam je to najpotrebnije za postignuće vrhunca.

XIV. UKOP

Mali broj sljedbenika Raspetoga razmišljao je sa zebnjom: kako će se to svršiti. Hoće li njigova Učitelja baciti u neku nepoznatu jamu i tamo ga zagrebsti, da mu grob ostane za uvijek nepoznat?

Bog vodi računa o svemu. Dva predstavnika zemaljske vlade inače potajni učenici Kristovi na vrijeme se brinu za ukop: Josip iz Arimateje i Nidodem. Ličnosti su to utjecajne i učene. Osim toga imaju dobre veze i teške kese. Odmah dobivaju potrebnu dozvolu od upravitelja zemlje Pilata. Kupe što je potrebno, a Josip još odstupi svoju novu, bogatu grobnicu, koja je bila upravo nedaleko same Kalvarije. Tamo je uredjen tih i skladan ukop.

Krist je velik. To mu priznaju sami protivnici. I njegov ukop je drukčiji od ukopa svjetovnih velikana. I ovdje je htio biti skroman, kao što je bio kroz cijeli zemaljski život. Čudna smrt za mnoge, još čudniji ukop. Razbojnici se ne zamataju u fino platno, niti zakapaju u bogate grobnice. Kao što je kod Krista sve jedinstveno, tako je i sam grob. Jedinstven, izuzetno, bit će samo još grob njegove Majke.

Kad ga Josip i Nikodem nisu primili za života, primaju ga poslje smrti. Nikadom dolazio je k njemu

noću, obavijen tomom. Sad ga s Josipom prima po danu. Doduše obojica primaju ga u tamu groba; gdje vesele nazdravice drže crvi, ali ga ipak primaju.

Ljudski gledano, pokopano je sada sve: nade, želje, obećanja. Plitki mudraci mislili su, njega i školu izigrati. Povukli su krivi potez i prevarili sami sebe. Povijest nam to govori, jer Crkva i danas, nakon devetnaest stoljeća živi bujnim, duhovnim životom.

Pokopani Kriste! Daj, da naš ukop bude u dobroj vezi s tvojim tihim ukopom, jer onda je naša pobjeda sigurna.

Ako naš ukop bude u tvojem stilu, što se mi i nadamo, kamen našeg groba ne će odvaliti sotona, već anđeo zlatnih krila.

POGLED S VRHA

Sjedimo li uz samrtni krevet našeg oca, gospodara, dobrotvora, duboko će nas to potresti. Pogotovo trpi li umirući radi nas, djelovat će još jače na našu dušu.

Krist, naš otac, gospodar, dobrotvor, pretrpio je radi nas sve što smo proživjeli u duhu na ovom uspinjanju. Zato nas Crkva zove već osam stoljeća na pobožnost u tom obliku. Zna ona, da će svi, koji skrušeno obave tu pobožnost primati obilate duhovne darove.

Mnogo puta gubimo smisao za duhovnu finoću. Život nas poživinčuje sa svojim grubim materijalnim formama. Naš stari Adam vuče nas revolucijom pod teret grijeha. On pomračuje naš vid i slabi naš sluh.

Na vrhu smo duhovnog puta. Lijep je vidik s vrha Kalvarije. Kuda će sada naš pogled? Na Jeruzalem. Na hram, koji se zrcali kao spektar na popodnevnom suncu? Ne! Naš pogled mora ići u nas same.

Od zgode do zgode, u Korizmi posebno, neka bude nam put od sudske dvorane do tihog ukopa kontrola životnog puta. Tako ćemo najlakše čuvati člansku kartu, koju nam je dala Crkva.

Mučeni, Raspeti, pokopani Kriste! Mi česti dangube, skitnice, prosjaci, tračari, duhovni proleteri, molimo te ponizno, da nas ne odbaciš!

Molimo te, da našu labavu, a rijetko dobru volju, ojačaš. Budemo li tako činili, svaki naš "Križni

put", što ćemo ga obavljati u knjizi života bit će nam siguran i obiljan duhovni dobitak.